

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

A CSILLAGSZEMŰ JUHÁSZ

– magyar népmese –

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Ez a király olyan hatalmas volt, hogy ha eltüsszentette magát, az egész ország népének rá kellett mondani: „Adj’ Isten egészségére!” Hogyha megfázott, nem is lehetett mást hallani az országban, mint: „Adj’ Isten egészségére!” Mondta is mindenki. Kivéve a csillagszemű juhászt. Ő ilyenkor hallgatott.

Megelégelte ezt egyszer a király, s a színe elé parancsolta a juhászt.

– Hallod-e, te legény, mondd ízibe: „Adj’ Isten egészségére, uram, királyom!”

A juhász így felelt:

– Adj’ Isten egészségemre, uram, királyom!

A király elvörösödött.

– Mondd nekem!

A juhász elmosolyodott.

– Nekem.

A király toporzékolni kezdett.

– De nekem, nekem adjon egészségemre!

A juhász csak tovább mosolygott.

– Azt én bizony addig nem mondom, amíg feleségül nem adja hozzám a királykisasszonyt.

Ott ült a teremben a királykisasszony is, nagyon tetszett neki a bátor juhászlegény, de nem szólt semmit. Hanem a király éktelenül megmérgezett. Megfogatta a juhászt a darabontokkal, és a hóbundájú medve barlangjába vettette. Nyomban rárohant a legényre a kiéheztetett fenevad, hogy széttépje és felfalja. Ám mikor a csillagszemébe nézett, úgy megijedt, hogy majd magát falta fel, s a legtávolabbi szögletbe kucorodott, onnan figyelte. Nem merte bántani, pedig csak úgy nyaldosta a talpát az éhségtől. A juhász meg le nem vette róla a szemét. És hogy ébren maradjon, énekelt, ha elaludt volna, a medve rögtön széttépi. Nem is aludt el.

Reggel mentek a király emberei, hogy összeszedjék a csontokat. De a juhász ott ült épen, egészségesen. Felvezették a királyhoz, aki rettenetesen megharagudott:

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

– No, most közel voltál a halálhoz, mondod-e már: „Adj’ Isten egészségére?”

A juhász azt felelte:

– Nem félek én tíz haláltól sem! Csak akkor mondom, ha a királykisasszonyt nekem adja feleségül.

– Eredj hát a tíz halálba!

A király megparancsolta a darabontoknak, hogy vessék a juhászt az óriás sündisznók tömlőcébe. A tüskés sündisznók már egy hete nem kaptak enni, hogy még éhesebbek legyenek. Amint a disznók nekirohantak, hogy szertefaldossák, a juhász kivett a szűre ujjából egy kis furulyát, s elkezdte rajta fújni Szent Vendel nótáját, mire a sündisznók hátrahőköltek, aztán meg egymásba kapaszkodva táncoltak. A juhász nevetett volna az ormótlan állatok táncán, de nem merte abbahagyni a furulyázást, tudta, hogy akkor mindjárt felfalnák! Ezért csak fújta-fújta; előbb csöndesen, amire a tüskés disznók andalgót jártak, de aztán mindig gyorsabban, míg utoljára olyan frisset furulyázott nekik, hogy nem győzték már az aprózást, s holtfáradtan egy rakásra dültek. A csillagszemű juhász úgy nevetett, hogy még akkor is patakzott a könny a szeméből, amikor a hoppmester jött megnézni, maradt-e valami a csontjaiból.

Felvezette a juhászt a palotába. A király még mérgesebb lett, hogy a disznók sem tudták elpusztítani a juhászt, s azt mondta:

– No, most közel voltál a tíz halálhoz, mondod-e már, hogy „Adj’ Isten egészségére?” De a juhász belevágott a szavába:

– Nem félek én száz haláltól sem! Csak akkor mondom, ha a királykisasszonyt nekem adja feleségül. – Eredj hát száz halálba! – kiáltott nagy haraggal a király, s megparancsolta, hogy vessék a juhászt a kaszás verembe.

El is vitték a darabontok a sötét tömlőcbe, melynek közepén egy mély gödör tátongott, körülrakva éles kaszákkal a fenekén meg egy mécses égett, hogy ha valakit belevetnek, meglássák, leért-e odáig. Ahogy odavitték, a juhász szólt a darabontoknak, menjenek ki egy kicsit, míg ő belenéz a mélységbe, talán még meggondolja magát, mondja-e a királynak: „Adj’ Isten egészségére!” A darabontok kimentek, ő pedig felállította a fokosát, ráakasztotta a szűrét, s tetejébe meg a kalapját tette, de előbb még a tarisznyát is beletömte, hogy legyen test a szűrben.

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

Akkor kikiáltott a darabontoknak, hogy már meggondolta, biz' ő mégsem kíván jó egészséget a királynak. A darabontok szó nélkül belökték a szűrt, a kalapot meg a tarisznyát a verembe, hallgatták, hogy esett kaszáról kaszára, míg leért, s utánaéztek, mint oltotta ki a mécsest. Utána egészen megnyugodva, hogy most már igazán vége lett a juhásznak, elmentek, az pedig a sötét szögletben nevetett.

Másnap jött a hoppmester a lámpással, hát majd hanyatt esett, ahogy meglátta a juhászt. Felvezette a királyhoz, aki még sokkal mérgesebb lett, de azért megkérdezte:

– No, most száz halálban voltál, mondod-e már, hogy „Adj' Isten egészségére?”

De a juhász csak így felelt:

– Nem mondom én addig, amíg a királykisasszonyt nekem nem adja feleségül.

– Tán olcsóbban is megalkuszunk – mondta a király, mikor látta, hogy semmi módon el nem pusztíthatja a juhászt, s megparancsolta, hogy fogjanak be a királyi hintóba; akkor maga mellé ültette a csillagszeműt, s elhajtattott az ezüsterdőbe. Ott pedig így szólt hozzá:

– Látod ezt az ezüsterdőt? Neked adom, ha azt mondod, „Adj' Isten egészségére!”

A juhász csak elhűlt, de azért mégis azt válaszolta:

– Nem mondom én addig, amíg a királykisasszonyt nekem nem adja feleségül.

A király elszomorodott, odébb hajtattott, s elértek az aranyvárhoz. Ott azt mondta:

– Látod ezt az aranyvárat? Neked adom az ezüsterdőt, az aranyvárat, csak mondd nekem: „Adj' Isten egészségére!”

A juhász ámult-bámult, mégis így felelt:

– Nem, nem mondom addig, amíg a királykisasszonyt nekem nem adja feleségül!

Erre a király nagyon nekibúsult, odébb hajtattott a gyémánttóig, s ott azt mondta:

– Látod ezt a gyémánttavat? Tiéd lehet az ezüsterdő, aranyvár, gyémánttó, ez mind-mind, csak mondd nekem: „Adj' Isten egészségére!”

Már akkor a juhásznak be kellett hunyni a csillagszemét, hogy ne lásson, de mégiscsak azt válaszolta:

– Nem, nem, nem mondom addig, amíg a királykisasszonyt nekem nem adja feleségül! Akkor a király látta, hogy semmiképpen nem boldogul vele, beletörődött:

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

– No, nem bánom, tiéd lehet a lányom, de aztán mondd ám nekem, hogy: „Adj’ Isten egészségére!”

– Mondom hát, hogyan mondanám!

A király ennek nagyon megörült, s kihirdette, hogy vigadjon az ország népe, a leánya férjhez megy. Mindenki örvendett, hogy a királylány, aki annyi királyfit kikoszorazott, a csillagszemű juhászt megszerette.

Tartottak aztán olyan lakodalmat, hogy az egész országban mindenki evett, ivott, táncolt, még a halálos betegek meg az aznap született gyermekek is. De a király házában volt a legnagyobb vigasság, a legjobb banda ott húzta, a legfinomabb ételeket ott főzték, tengersok nép ült az asztalok körül, a jókedv a házfedelet emelgette. Amint a vőfély feltálalta a tormás húst, és tisztességesen elmondta a verset: – *A leves elfogyott, itt hozom a tormást, melynek erejétől csókolgatjuk egymást!* –, a király maga elé vette a tálat, hogy szétossza mindenkinek a maga részét. Az erős tormától azonban egyszer csak nagyot tüszentett.

– „Adj’ Isten egészségére!” – kiáltott a juhász legelőször, s a király ezen úgy megörült, hogy örömeben menten szörnyethalt.

A juhász lett a király, jó sorsa volt ezután a népnek. Szerették is a csillagszemű királyt. Ha tüszentett, egy szívvel, lélekkel kiáltotta mindenki: „Adj’ Isten egészségére!” Meg akkor is, ha nem.